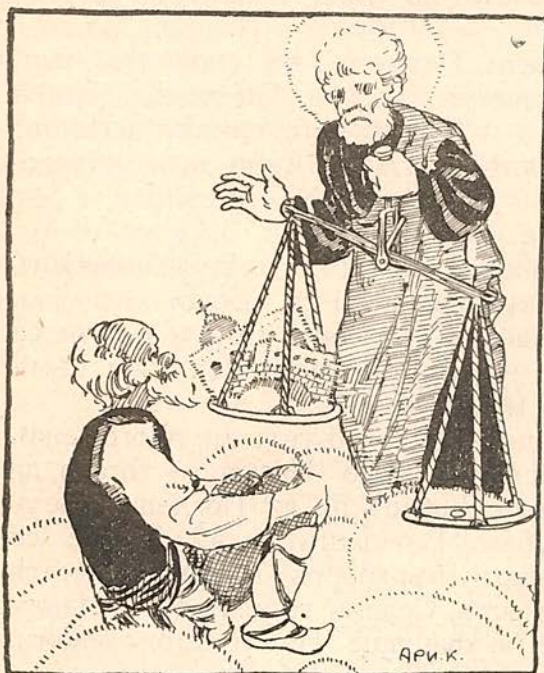

Грѣха на дѣда Ивана.

Една сутринь рано предъ желѣзната порта на рая се спрѣ една душа: дѣдо Иванъ Брадата, кметътъ на село Ръжево. Той извади отъ пояса си чугунената луличка и тихичко почука. Тежката божия врата се откrehна и отвжтре подаде глава свети Петъръ ключарътъ. Единъ голѣмъ ключъ висѣше на кръста му.

— Кой хлопа?

— Азъ, дѣдо Иванъ, стариятъ кметъ на Ръжево.

— Защо си дошълъ?

— Защото съмъ праведникъ. Свършиха се годинитѣ ми на долната земя. Дотегна ми селото да управлявамъ и добрини на хората да правя. Дойдохъ да се изтегна подъ нѣкое райско дърво и да се порадвамъ на райската хубость.

— Хубаво си намислилъ, — рече свети Петъръ, — ама чакай

да видимъ праведенъ ли си, че тогава.

— А бе то за праведното, азъ ако не съмъ праведенъ, кой другъ ще бжде, ами кажи ми ти, има ли въ рая дебели сѣнки?

— Има.

— Наученъ съмъ лѣтно време да си полежавамъ на тревата, подъ сѣнчица. Ами мухи има ли?

— Нѣма.

— Хеле-а, на долната земя мирликъ нѣмахъ отъ тѣхъ. Хапѣха ме за носа, като река да подрѣмна.